

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-540/22

Francouzská republika

v.

Jednotný výbor pro řešení krizí

(třetí rozšířený senát) ze dne 10. července 2024

„Hospodářská a měnová politika – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Nařízení (EU) č. 806/2014 – Minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky (MREL) – Rozhodnutí Jednotného výboru pro řešení krizí neupustit od uplatnění MREL – Odvolání k odvolací komisi Jednotného výboru pro řešení krizí – Zamítnutí – Podmínka neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu – Prostor pro uvážení Jednotného výboru pro řešení krizí – Právní jistota – Povinnost uvést odůvodnění“

1. *Hospodářská a měnová politika – Hospodářská politika – Dohled nad finančním sektorem v Unii – Obezřetnostní požadavky na úvěrové instituce a investiční podniky – Minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky (MREL) – Žádost o upuštění od MREL uloženého subjektům, které nejsou subjekty řešícími krizi (interní MREL) – Prostor pro uvážení Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) – Zkoumání jiných funkčních náhrad interního MREL – Podmínka neexistence stávající nebo předpokládané podstatné překážky bránící okamžitému převodu kapitálu nebo vyplacení závazků – Dodatečná záruka, kterou ke splnění této podmínky vyžaduje Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB) – Přípustnost s výhradou*
[Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 806/2014, čl. 12g odst. 3 a čl. 12h odst. 1 písm. c)]

(viz body 42, 43, 50)

2. *Hospodářská a měnová politika – Hospodářská politika – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků – Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB) – Odvolací komise – Rozsah přezkumu – Zkoumání výtek obsažených v žádosti určené Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB)*
(Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 806/2014, čl. 85 odst. 3 a 4)

(viz bod 73)

3. *Hospodářská a měnová politika – Hospodářská politika – Dohled nad finančním sektorem v Unii – Obezřetnostní požadavky na úvěrové instituce a investiční podniky – Minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky (MREL) – Žádost o upuštění od MREL – Podmínka neexistence stávající nebo předpokládané podstatné překážky bránící*

okamžitému převodu kapitálu nebo vyplacení závazků – Prostor pro uvážení Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) – Porušení zásady právní jistoty – Neexistence [Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 806/2014, čl. 12h odst. 1 písm. c)]

(viz body 120, 121)

Shrnutí

Tribunál, k němuž Francouzská republika podala žalobu na neplatnost proti rozhodnutí odvolací komise Jednotného výboru pro řešení krizí (dále jen „odvolací komise“)¹, kterou zamítl, se poprvé vyslovil k rozhodnutí této komise, jímž bylo přezkoumáno posouzení Jednotného výboru pro řešení krizí (dále jen „Jednotný výbor“), zda jedna bankovní skupina splňuje podmínky nezbytné k tomu, aby v jejím případě bylo možné upustit od minimálního požadavku na kapitál stanoveného v článku 12h nařízení č. 806/2014².

Dne 6. listopadu 2020 předložila jedna bankovní skupina pro jeden ze svých dceřiných podniků žádost k Jednotnému výboru o upuštění od minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky (MREL) (dále jen „žádost o upuštění od MREL“), uplatněného na individuálním základě podle článku 12 g nařízení č. 806/2014. Odvolací komise, u níž Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (orgán pro obezřetnostní dohled a řešení krizových situací) (dále jen „odvolatel před odvolací komisí“) podal odvolání proti rozhodnutí Jednotného výboru, zamítla uvedené odvolání napadeným rozhodnutím³.

Závěry Tribunálu

Pokud jde **v první řadě** o působnost čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 (dále jen „předmětné ustanovení“), Tribunál nejprve podle doslovného výkladu dospívá k závěru, že čl. 12h odst. 1 písm. c) tohoto nařízení nestanoví možnost požadovat zvláštní záruku za účelem splnění podmínky neexistence stávající nebo předpokládané podstatné překážky bránící okamžitému převodu kapitálu nebo vyplacení závazků, avšak neobsahuje ani zmínku, která by Jednotnému výboru v této souvislosti zakazovala zvláštní záruku požadovat.

Na základě kontextuálního výkladu pak Tribunál konstatuje, že požadavek zajištěných záruk mezi mateřským podnikem a jeho dceřinými podniky je stanoven v článku 12g nařízení č. 806/2014 pouze jako prostředek ke splnění interního MREL a podmínka záruky nemá v čl. 12h odst. 1 téhož nařízení spojitost s upuštěním od MREL, na rozdíl od toho, co normotvůrce stanovil ve směrnici 2014/59⁴. Možnost upuštění od MREL podle předmětného ustanovení nemůže být tedy v žádném případě podmíněna požadavkem zajištěné záruky, který by byl

¹ – Rozhodnutí odvolací komise Jednotného výboru pro řešení krizí (SRB) č. 3/2021 ze dne 8. června 2022, jímž bylo zamítnuto odvolání podané proti rozhodnutí SRB/EES/2021/44 ze dne 4. listopadu 2021, kterým se stanoví minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky (dále jen „napadené rozhodnutí“).

² – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/877 ze dne 20. května 2019 (Úř. věst. 2019, L 150, s. 226).

³ – Rozhodnutí Jednotného výboru SRB/EES/2021/44 ze dne 4. listopadu 2021.

⁴ – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/879 ze dne 20. května 2019 (Úř. věst. 2019, L 150, s. 296).

podobný požadavku stanovenému v čl. 12g odst. 3 téhož nařízení. Opačný přístup by vedl k tomu, že by bylo předmětné ustanovení zbaveno veškerého užitečného účinku, a představoval by tedy zjevné porušení tohoto ustanovení.

Tribunál má naproti tomu za to, že z kontextuálního výkladu předmětného ustanovení nelze vyvodit, že neuvedení zmínky o záruce v ustanovení týkajícím se posuzování žádosti o upuštění od interního MREL⁵ by bránilo *ipso jure* Jednotnému výboru, aby požadavek tohoto druhu v rámci uvedeného posuzování uložil. Jednotný výbor je tedy povinen zamítnout žádost o upuštění od MREL, pokud není splněna jedna z kumulativních podmínek stanovených v předmětném ustanovení, avšak má určitý prostor pro uvážení při určení, za jakých okolností je splněna třetí z těchto podmínek, která spočívá v neexistenci překážky bránící okamžitému převodu kapitálu. Není proto vyloučeno, že vzhledem k tomuto prostoru pro uvážení je Jednotný výbor oprávněn vyžadovat záruku – odlišnou od záruky stanovené v čl. 12g odst. 3 nařízení č. 806/2014 – jako protiváhu k existenci překážky bránící okamžitému převodu kapitálu.

A konečně podle teleologického výkladu předmětného ustanovení má Tribunál za to, že hlavním společným cílem nařízení č. 806/2014 a směrnice 2014/59, který normotvůrce sleduje uložením MREL všem institucím bankovní skupiny, je zajistit účinné řešení krize s minimálním negativním dopadem na reálnou ekonomiku, finanční systém a veřejné finance. Pokud tedy Jednotný výbor posuzuje žádost o upuštění od interního MREL, musí zkoumat, zda existují jiná opatření, která by mohla sloužit jako funkční náhrada interního MREL. V rámci jeho prostoru pro uvážení nebrání Jednotnému výboru nic v tom, aby v závislosti na okolnostech vlastních každé žádosti o upuštění od MREL považoval ke splnění podmínky neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu za nezbytnou záruku. Naproti tomu nemůže požadovat záruku s podobnými vlastnostmi, jaké má záruka stanovená v čl. 12g odst. 3 nařízení č. 806/2014.

V tomto ohledu Tribunál upřesňuje, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by Jednotný výbor vyžadoval od dotyčné bankovní skupiny záruku, která by odpovídala nebo měla podobné vlastnosti jako záruka uvedená v čl. 12g odst. 3 nařízení č. 806/2014, a tím spíše ani to, že by odvolací komise takový přístup Jednotného výboru podpořila.

Ve druhé řadě, pokud jde o posouzení ze strany odvolací komise, pouze výtek, které jí jsou předloženy, Tribunál nejprve připomíná, že podle nařízení č. 806/2014⁶ se jakákoli fyzická nebo právnická osoba může odvolat u odvolací komise proti takovému rozhodnutí Jednotného výboru, jako je napadené rozhodnutí, že odvolání obsahuje důvody, na nichž je založeno, a že o tomto odvolání rozhoduje odvolací komise. Z toho vyplývá, že odvolací komise zkoumá výtky, které jí byly předloženy. Tribunál navíc uvádí, že argumenty, které přednesl odvolatel před odvolací komisí na podporu první výtky, se netýkaly věcných posouzení záruk z let 2014 a 2015 provedených Jednotným výborem, na které dotyčná bankovní skupina poukazovala na podporu tvrzení, že byla splněna podmínka neexistence překážky bránící okamžitému převodu kapitálu. Tyto argumenty se totiž týkaly údajného nesprávného právního posouzení ze strany Jednotného výboru, které spočívalo v tom, že překročil svou pravomoc, když automaticky použil podmínku, která není obsažena v článku 12h nařízení č. 806/2014.

Tribunál má tedy za to, že odvolací komise měla povinnost ověřit, zda posouzení ze strany Jednotného výboru nespočívalo ve skrytém zkoumání záruk z let 2014 a 2015 *in abstracto*, ale ve věrohodném posouzení situace dotyčné bankovní skupiny a uvedených záruk poskytnutých na podporu její žádosti o upuštění od MREL, *in concreto*, a zda tedy dodržel meze svého prostoru pro

⁵ – A sice čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014.

⁶ – Viz čl. 85 odst. 3 a 4 tohoto nařízení.

uvážení. Tribunál tedy zamítl žalobní důvod, podle něhož výtky a argumenty vznesené odvolatelem před odvolací komisí, které vycházejí z nesprávného právního posouzení, jehož se dopustil Jednotný výbor tím, že nesprávně použil čl. 12h odst. 1 nařízení č. 806/2014 a překročil meze své pravomoci, měly odvolací komisí nutně vést k tomu, aby zkoumala, zda byl Jednotný výbor z hlediska všech relevantních skutečností projednávané věci oprávněn požadovat zvláštní záruku.

Pokud jde v **poslední řadě** o porušení zásady právní jistoty, Tribunál zaprvé poznamenává, že nelze požadovat, aby v čl. 12h odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 byly uvedeny jednotlivé konkrétní situace, ve kterých je či není splněna podmínka stanovená tímto ustanovením, jelikož normotvůrce je nemůže předem všechny určit. Nelze totiž vyjmenovat příklady překážek bránících okamžitému převodu kapitálu, stejně jako nelze po normotvůrci požadovat, aby vymezil pozitivně opatření, která by zajistila splnění podmínky neexistence uvedených překážek. Zadruhé zásada právní jistoty nebrání tomu, aby dotyčné orgány měly při uplatňování kritérií, která byla vymezena právní úpravou, prostor pro uvážení. Skutečnost, že Jednotný výbor má v projednávané věci prostor pro uvážení při posouzení, zda existuje překážka bránící okamžitému převodu kapitálu, nebo při posouzení vhodného způsobu, jakým musí být tato podmínka splněna, ještě neznamená, že byla porušena zásada právní jistoty.